ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΞΑΡΧΕΙΩΝ – ΝΙΚΟΛΑΣ ΡΑΪΤ

«Η κυρία Κλάιν»

Του **ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ**

Η ψυχανάλυση. Ένα μεγάλο επιστημονικό επίτευγμα του Φρόιντ, μια αξονική τομογραφία της ψυχής που δεν βαδίζει σε ορατά σημεία αλλά μέσα σε αξεδιάλυτα σκοτάδια ανασύρει στίγματα, συμπεριφορές, όνειρα και ερεβώδη σχήματα, για να ζωγραφίσει αινίγματα με κάποια πιθανή λύση, να λυτρώσει τον άνθρωπο από τα μαύρα πουλιά που κουρνιάζουν στην ψυχή του με όλα τα συμπλεγματικά στοιχεία και δεν ξέρουν άλλη αποδημία εκτός από την αποκάλυψη του ρόλου τους και τη γνωριμία μαζί τους.

Τρεις γυναίκες ψυχαναλύτριες: η μάνα, η κόρη της και η φίλη της μια νύχτα στο Λονδίνο του 1934. Ένα ατύχημα του γιου κατά τη μάνα, αυτοκτονία όπως πιστεύει η αδελφή του, ανοίγει όλα τα παλιά χρέη μάνας και κόρης. Το έργο του Ράιτ «Η κυρία Κλάιν» αναφέρεται στη Βιενέζα ψυχαναλύτρια Μέλανι Κλάιν που τάραξε τα νερά της ψυχανάλυσης στις δεκαετίες του '30 και του '40.

Δεν θα μπορούσα ν' άνοιγα ρεφλεξοδα, τα όνειρα, τις πραγματεύσεις και ματαιώσεις και όλα εκείνα τα στοιχεία που μπορεί να οδηγήσουν σε κάποιο συμπέρασμα για τα κίνητρα του γιου ν' αυτοκτονήσει, φτάνοντας και στις υπερβολές ίσως της επιστροφής στη μήτρα του τόπου συζητούνται, αλλά μην φαίνονται αφελείς πολλές φορές, όπως π.χ. η ορειβασία του γιου που κατέληξε και στο τραγικό τέλος του να συμβολίζει με την ανάβαση στο βουνό και τη σχέση του παιδιού με τον μητρικό μαστό.

Η Αννέτα Δεκαβάλλα μετέφρασε το έργο δίνοντας θεατρικότητα σ' ένα κείμενο εγκεφαλικό, επιστημονικό χωρίς ποιητική χροιά, που εντούτοις το κίνησε ανάλαφρα μ' ένα ιδιαίτερα ενδιαφέρον πάνω σε φευγαλέες αναμνήσεις, σε μια διάσταση από το ονειρικό στο πραγματικό, κάτι σαν τα όνειρα μεταξύ εγρήγορσης και ύπνου. Είναι μια προσήλωση στη λεπτομέρεια από την οποία εξαρτάται όλη η στατική δομή καθώς μετεωρίζεται στο πραγματικό και φανταστικό. Ένας μεταφραστικός, θα έλεγα, άθλος για το θέατρό μας. Φυσικά τα μουσικά τονούς της μετάφρασής της και ήταν μια σπάνια ερμηνεία που ο ρόλος ταυτίζεται τόσο με τον λόγο.

Ο Βουτέρης από την άλλη μεριά έστησε μια παράσταση δεμένη τόσο που θύμιζε μουσική συμφωνία.

Η Ελένη Χατζηαργύρη πρόσθεσε μια ακόμη μεγάλη επιτυχία στην πολύσημη από μεγάλες επιτυχίες θεατρική ζωή της. Η Χατζηαργύρη υποκρίνεται ένα πρόσωπο ανατροπών και παγίδων, είναι μια συνεχής πλεύση σε σκοπέλους που χειρίζεται το τιμόνι της μεγάλης της πείρας με θαυμαστή δεξιοτεχνία. Είναι μεγάλο επίτευγμα τα τόσα χρόνια επίμονης θητείας της στο θέατρο να μην έχουν αφήσει κανένα ίχνος φθοράς. Μια ασίγαστη φωνή ενός από τα πιο σπάνια ταλέντα του θεάτρου μας.

Πολύ καλή και η Χριστίνα Αλεξανιάν που βοηθάει με τον τρόπο της στη συμπλήρωση μιας τέλειας ερμηνείας.

Ο Γιώργος Βαφιάς έχτισε το πιο κατάλληλο σκηνικό γι' αυτό το έργο.

Μια παράσταση συναρπαστική από κάθε πλευρά.

Η κόρη της Μελίτα και μια διδάκτωρ ψυχαναλύτρια ξεδιπλώνουν το χαλί της πολύπλοκης σχέσης μητέρας – κόρης με όλα τα ίχνη πάνω του από τις πατημασιές του χρόνου που πέρασε με τα αδιέ-